

Пре неки дан двојица средовечних мушкараца и, очигледно, добрих познаника, причају у трамвају о изборима за Скупштину Србије 16. марта. Немам ни жељу ни намеру да их прислушкујем, али они говоре прилично гласно, те их ја - хтео не хтео - чујем.

Први каже како се двоуми између тога да не изађе на биралиште или да се, ипак, појави и да на листићу прецрта све кандидате. Нема за кога да гласа, сви су политичари исти. И сви само замајавају народ празним обећањима која никад и не помишљају да испуне. Други се углавном слаже са првим, али додаје да ће он свакако изаћи на изборе и гласати за странку чији му се програм највише свиђа. Први га онда пита која је то странка, а други из неког разлога одговара сасвим тихим гласом, те њено име не чујем. Вероватно је то нека мања странка, јер први зачуђено каже да ће то бити само узалудно бачен глас, јер она никада неће освојити довољан број посланика који би могли да играју значајнију улогу у Скупштини Србије и покушају да се боре за остварење свог програма.

За победника, или "само да не останемо у машини"?

Пише: Војислав М. Станојчић
субота, 15 фебруар 2014 14:06

За победника, или "само да не останемо у манџини"?

Пише: Војислав М. Станојчић
субота, 15 фебруар 2014 14:06

